

[Ove Jensen]

konsekvenser. Vi er selvfølgelig også modstandere af, at man skal til at kaste folk i fængsel – og det er jo det, der er lagt op til her – uden at der er noget bevis for, at de virkelig har forurenset alvorligt. Vi er selvfølgelig også modstandere af, at man benytter den stemning, der efterhånden er oppisket i befolkningen, til at indføre nye afgifter som f.eks. den kunstgødningsafgift, som et flertal her i folketinget under påberåbelse af miljøhensyn har vedtaget skal indføres. Det vil jo ikke have nogen som helst forbedrende effekt på miljøet. Der vil blive brugt nøjagtig den mængde kunstgødning, som der er brug for.

Sådanne hysteriske tiltag er vi modstandere af, og vi er naturligvis også modstandere af hele den voldsomt store udgift, som man har pålagt landbruget – var det 3 mia kr. eller 3½ mia kr.? – til forbedring af møddingforhold osv. Det er en helt unødvendig udgift. Der er, som det er anført af mange, som har forstand på de ting, ingen som helst videnskabelig baggrund for de udgifter, man påfører landbruget her. Det er simpelt hen et udslag af det miljøhysteri, som vi i øjeblikket er udsat for, og det er vi modstandere af. Som jeg vistnok sagde i mit første indlæg også: der skal være fornuft i miljøpolitikken, og det er det, der mangler i allerhøjeste grad i øjeblikket.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Til hr. Ove Jensen vil jeg bare sige, at så vidt jeg opfattede, hvad der blev sagt, så er hr. Ove Jensen – og det er vel fremskridtspartiet – modstander af miljøødelæggelserne og enig i, at de, der ødelægger miljøet, skal straffes. Det er sådan rent principielt, ikke? Jeg kan se, at der bliver nikked, så det er i orden. Men man vil bare ikke, når det så kommer til praksis, være med til så meget som at sørge for, at de, der ødelægger miljøet og forurenar det, kommer til at betale, hvad det koster at genetablere det, og det er jo det, det drejer sig om med gødningsafgiften i landbruget. Bare denne bemærkning.

Derefter vil jeg gerne vende mig til socialdemokratiets ordfører, til SF-ordføreren og til VS. Lad mig først tage den meget morsomme og komiske bemærkning, som SF-ordføreren kom med om, at han havde dog aldrig truffet en bulldog, der talte med to tun-

ger. Var det ikke sådan, ordene faldt? Man kunne næsten spørge, om han nogen sinde har truffet en, der taler bare med én tunge.

Fra socialdemokratiet blev der spurgt, til trods for at det står i bemærkningerne, hvis man læser dem opmærksomt, og til trods for at jeg har sagt det én gang: hvad er det, der skal til? Jeg tror ikke, det er spor for tidligt at konstatere, at 1984-loven ikke var god nok. Der står deri, at kommunalbestyrelsesmedlemmerne kan straffes, men med hvad? Med bøde, hvis de ikke overholder lovgivningen. Det er for lidt. Det er en for ringe mulighed, vi har givet.

Jeg antydede også, hvordan jeg synes at skærpelsen skal foregå. Det er betænkeligt, at vi i kapitel 16 i straffeloven har indført, at de kommunalbestyrelsesmedlemmer, der erfarer noget i kraft af, at de er kommunalbestyrelsesmedlemmer, men har forbud mod at omtale det, kan straffes personligt. Jeg deler betænkeligheden ved i almindelighed at gøre valgte repræsentanter personligt strafskyldige. Jeg forstår godt, at man har indsat en klemme her, nemlig censuren fra tilsynsrådet, fra amtsrådet, sådan at amtsrådsmedlemmerne kan hindre, at deres kolleger i byrådene bliver hængt ud.

Men jeg sagde også før, at der er én gruppe af folk, som ikke blot er folkevalgte, men samtidig er ansatte. Det er borgmestrene og rådmændene. De kan og bør efter min mening gøres personligt ansvarlige, og jeg vil gerne være med til, at vi arbejder for at få et forslag i den retning, at borgmesteren, i det omfang han overhovedet kender til de beslutninger, der træffes, og rådmanden inden for sin afdeling gøres personligt ansvarlige. Det er ting, som vi ikke nåede i 1984, og hvor vi har konstateret, at når det drejer sig om en så oplagt sag, som vi har haft med overtrædelse af byggelovgivningen, hvor man har skudt alt til side, er det ikke godt nok.

Jeg sagde, at vi må have strammet op, sådan at straffelovens kapitel 20 kommer i anvendelse over for almenfarlige forbrydelser. Det må nævnes udtrykkeligt. Det kan godt være, at der er en masse andre ting, der skal rettes, for det er jo en meget gammel formulering, der står i de enkelte paragraffer, men bliver det ved med at trække ud med straffelovrådet, må vi tage det selvstændigt op og sige, at den gælder altså også det, og så kan vi tage de andre rettelser bagefter.